

OPINIONS

ELS "COLOMS" ESPIES

Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañís

13

**DE QUÈ -I A QUI- SERVEIX
L'ACADÈMIA**

Francesc Esteve

14

ALS AMICS D'ISRAEL

Salvador Cot

ESTANCAMENT DE PUTIN

Llibert Ferri

15

GLOBALITZATS

Toni Cañís

DEMOCRÀCIA ISRAELIANA

Pau Viciano

16

**PARAULES PER
CAROD-ROVIRA**

Joan F. Mira

114

El pròxims dies 22 i 23 d'abril es reuneixen a València els ministres d'Exteriors de la Unió Europea i de dotze països del sud i est de la Mediterrània. La cita euromediterrània ja és la cinquena que es fa des que aquest diàleg va començar el 1995 a Barcelona, i evidentment la cimera estarà marcada per l'agressió de l'exèrcit d'Israel a Palestina i els atemptats a les ciutats jueves, atès que aquest és ja un dels pitjors moments pels quals passa aquest conflicte. Tot i això, caldria que els governs que han de participar a la cimera, inclosos Israel i l'Autoritat Nacional Palestina, feren els màxims d'esforços perquè la trobada euromediterrània es faça i tothom hi siga present. El pas seria petit, però important, i no solament perquè és l'únic fòrum internacional on israelians i palestins encara es poden parlar directament, sinó pel que representa aquesta cimera: l'anomenat Procés de Barcelona.

Aquest Procés es va crear per establir un espai de pau i estabilitat a la regió que corregira els desequilibris econòmics, socials i polítics, i que permetera el desenvolupament d'una zona de lliure comerç amb vista al 2010. De fet, no es tracta d'adaptar-se a la globalització a la zona, sinó de retrobar la centralitat perduda del Mare Nostrum, on les relacions de tot tipus, violentes i pacífiques, es remunten a les èpoques més remotes. Avui també aquest espai és d'una importància transcendental, en l'àmbit internacional, però també per al nostre país i per a l'estructura de la UE, en la qual estem integrats. Malauradament, fins fa ben poc la Unió ha centrat els seus esforços a ampliar-se cap a l'est, i pràcticament s'ha desentès de la qüestió mediterrània. Prova d'això és que el debat sobre el Procés de Barcelona està en la manera com es relança i no en allò que s'ha aconseguit. I és que en cap cas s'han acomplert les expectatives que es van posar en el Procés de Barcelona l'any 1995. La zona continua essent inestable, i no solament pel cas israelià nopalès, també hi ha Algèria i els berbers, el Marroc i els sahrauís o Xipre; les diferències socioeconòmiques i polítiques s'han aguditzat; la interdependència entre les dues ribes continua essent asimètrica; i les iniciatives europees, i concretament l'enfocament militaritzat a la qüestió de la immigració, no han pogut contrarestar aquestes tendències. Les dinàmiques socials i econòmiques ens mostren que la UE no pot donar més temps l'esquena al que passa a només catorze quilòmetres de les seues fronteres, i per tant cal que el relançament del Procés es faça amb convicció i s'hi dediquen molts més esforços dels que s'hi dediquen actualment. De fet, el camí de l'ampliació a l'est ja està marcat, tardarà més anys o menys, però ja se sap com és el camí. En canvi, en la qüestió de la Mediterrània Europa encara ha de posar els peus a terra i fer el primer pas en una direcció clara i concreta.

Els documents que la UE prepara per a la cimera de València assenyalen a algunes vies d'encarilament de la solució a aquests problemes, però en molts casos encara són poc concrets i poc ambiciosos. És una qüestió de números, i, per exemple, també una qüestió d'aplicar la liberalització no només a la indústria i el comerç, també als productes agrícoles del sud, sense oblidar les repercussions al nord. Però sobretot és una qüestió de concepte. La zona no serà mai estable si no hi ha pau, i no hi haurà pau si no es resolen els conflictes polítics a través del diàleg i també si els homes i les dones no tenen capacitat de desenvolupar-se lliurement. I no es podran desenvolupar lliurement si els estats no els ofereixen unes garanties de llibertats i respecte als drets humans, i d'igualtat d'oportunitats. I els estats no oferiran res d'això mentre la UE d'una banda no els ajude i de l'altra continue tancant els ulls davant les injustícies que cometen. Per aconseguir això el Procés de Barcelona ha de tenir en compte que no pot supeditar-ho tot a una pura qüestió de seguretat. Política, economia i societat només avançaran si ho fan de manera conjunta i al mateix temps per fomentar una relació d'igual a igual. Un canvi que bé podríem dir-ne l'esperit de València.

L'ESPERIT DE VALÈNCIA